

ΞΕΝΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

“Επειτό από μιά νέα τρέλλα, μεγαλείτερη από τις προηγούμενες—και ό Θεός ξέρει πόσες ήσαν αυτές ή προηγούμενες—ό νεαρός ύποκόμης Γκύ—δέ—λά—Ουόρλωτ, προσεκλήθη από τόν πατέρα του, για νά καταταχθί για πέντε χρόνια εις τό Γαλλικό τό πεζικό.

“Ο Γκύ,πού ειχε τήν γνώμη, ότι μπορεί κανείς νά διασκεδάξη ηρωικώς, ζήτησε μόνον νά μή τον στείλουν πολύ μακριά από τό Παρίσι.
— “Αι τί, μέσα στό Παρίσι θά μείνης; ανέκραξεν ό τρομερός κόμης.
“Όχι, παιδί μου, θά σε στείλω εις τήν Σενεγάλην.

“Η κόμησσα άρχισε νά κλαίη με λυγμούς και νά παρακαλή:
— Στη Σενεγάλη! Και ποιός γύρισε ποτέ από εκεί κάτω;
— Εις τήν Άλγερσίαν, τότε.

Τέλος κατόπιν νέων τής μητέρας όδουριών, συνεφώνησαν νά τον στείλουν εις τήν πόλιν Λ..... εις τήν Νορμανδίαν, που ήταν μι μικρή στρατιωτική φρουρά και τήν κατοικούσαν λίγες οικογένειες άριστοκρατιζές.

“Ο Γκύ στην άρχή πήγε νά σκάση.Ούτε κέντρα,ούτε μάρο,ούτε νικητεριά γλέντια. Ήταν τόσνιαρότερο,για αυτόν,μέρος τής Γαλλίας.

“Η στρατιωτική ζωή του, δεν τον άλλαξε από τις συνήθειες της κοσμικής του. Με μιά θελκτική χάρι και άριστοκρατική άφέλεια, κρατώντας τό φύλλο τής πορείας του, όρμησε μέσα εις τό γραφείο του άξιωματικού έπι των έγγραφών :

— Καλή μέρι, κυρίαί και κύριοι... “Α, συγγνώμη δεν υπάρχουν κυρίαί και λυπούμαι πολύ... “Ο έπι των έγγραφών άξιωματικός, παρακαλώ :

— “Εγώ είμαι, τού ειπεν ένας ψηλός γέρο—ταγματάρχης,με φυσιογνωμία δύστροχη.

— Πώς, σεις είσθε ό έπι των έγγραφών άξιωματικός; “Α, κύριε ταγματάρχα, δεν μπορείτε νά φαντασθήτε τι καλές συστάσεις έχω διά τίς. Χαίρω πολύ πού βλέπω νά έχη ή πατρις τέτοιους καλούς άξιωματικούς. Τι κάνει ή κυρία, τά μικρά;

“Ο γέρο—άξιωματικός έγινε εν έσω φρονών, από τάς διαχύσεις του νέου εκείνου και πολύ περισσότερο σάν έμαθε, ότι ήταν ένας νεοσύλλεκτος άπλοός, ένα κοθώνι!

“Η ευγένεια αυτή του νέου ύποκόμητος, πληρώθηκεν άμέσως με όκτώ ήμερών περιορισμό.

— Και έννοια σου, τού ειπεν ό άξιωματικός, θά μιλήσω για τή διαγωγή σου και στό λοχαγό σου!

— “Επαναπαύομαι έφ’ όμων, κύριε ταγματάρχα. Ποτέ άλλοτε ένας στρατιωτικός δεν ειχε τήν ευτυχία, νά έχη τόσες συστάσεις, για τούς προϊσταμένους του...

Τέτοια άρχή ύποσώγατε πολλά διά τό μέλλον και αι ύποσχέσεις της άλήθευταιν.

Εύθύς από τήν άρχή ό Γκύ—δέ—λά—Ουόρλωτ κατέστη ό άσύδοτος του Συντάγματος. Άνέπληξε τέτοια ιδιορρημία για τήν έντέλεσι των διαφόρων στρατιωτικών ύπηρεσιών,που οι άξιωματικοί δεν ένγνώριζαν τι νά κάνουν!

“Αλλά και κανείς δεν μπορούσε νά θυμώνη, κατά του ύποκόμητος εκείνου, τόσο καλού νέου, που ειχε πάντα τήν καρδιά του άνοιχτή και τό γέλιο εις τά χείλη;

Με τά λίγα χρήματα, που του έστειλεν ή οικογένεια του και τις μεγάλες πιστώσεις που άνοιγεν εκεί, ό Γκύ περνούσε ένα βίο άρχοντικό, άδιαφορών για κανονισμούς και πειθαρχίες.

“Εν τούτοις τήν πρώτη ήμερα τής κατατάξέως του, «άρπαξε»— έτσι για όρεξι—καθώς λέν εις τόν στρατό, μιά διήμερο φυλάκισα.

Καθώς περνούτε με τόν λοχο του, τήν κεντρική όδο τής πόλεως, ό Γκύ, άπλήθυσε ζωηρές έρωτικές εκδηλώσεις, συνοδευόμενες με άναρίθμητα φιλήματα, σέ μιά γυναίκα, που από τόν έξώστη της, παρατηρούσε τόν διαβιόσαντα στρατό.

“Οργισθείς από τό άτόπημα τούτο ό λοχαγός του Λαιπελέρ, άμα έφθασαν εις τόν στρατώνα, τού έβλαλε άλλη μιά διήμερο φυλάκισα, με τήν εξής αίτιολογία :

«Δίσι έν γραμμή ών, έλαβε σιδόν άνάρμοστον πρός τήν διαγωγήν όπλίτου».

“Ο Γκύ έσατύρισεν, εκδικούμενος, τήν φράσι, «στάσις άνάρμοστος», πήρε έπειτα, όλο τό τάγμα στόν μεξέ τόν λοχαγό, και ό φτοχός ό Λαιπελέρ, δεν τόλμησε πλέον νά τόν τιμωρήσθ.

Και αυτός δ’συνταγματάρχης, όσο άδυστηρός και άν ήταν, ξεθύμωσε και άποφιλιζότανε, πρό τής ζωηρής και τρελλής εκείνης ευθυμίας; τού νέου και όταν κανένα νέο άστέιο του ύποκόμητος, έφθανε έως τ’ αυτιά του, σήκωνε τούς όμους και μιθούριζε :

— Τόν θεοπάλαβο!
Νά διηγηθί κανείς τι τρέλλες έκανε ό άνθρωπος
Θά διηγηθούμε μοναχί, τό παρακάτω, που αυτός έκει, τόμοι όλόκληροι δεν φθάνουν.

είνε, κατά τήν γνώμη μας, άνωτερα από όλα τά άλλα.

“Ήταν Κυριακή Άποκρηάς. “Ο Γκύ ήταν φρουρός.

Κατά τάς δέκα τήν νύχτα, ανέλαβε τήν φύλαξιν του ταμείου, που ήταν 200—300 βήματα μακρότερα από τόν στρατώνα.

Στό δρόμο μεγάλη κίνησις Άποκρηάτικη. Σ’ ένα καλό, γειτονικό εκεί πέρα σπίτι, έδίδετο μέ-

γας χορός μετεμφιεσμένων, και ειχε προσκληθί και ή άριστοκρατία τής πόλεως.

Μερικοί από τούς προσκεκλημένους ένγνώρισαν—τόν Γκύ τόν ειχε μάθει όλος ό κόσμος εκεί πέρα—άνεγνώρισαν λέμε, στόν ταπεινό σκοπό του ταμείου, τόν περήφανο ύποκόμητα των αίθουσών και των κέντρων τής πολίχνης. “Όλοι λοιπόν τόν προσφώνουσιν :

— “Ε, Λά Ουόρλωτ, δεν θά σε ίδούμε άπόψε;
— Πώς ναρθώ. Μπορώ νά άφίσω τό ταμείο; Και άν τό κλέψουν; Δέν φθάνουν όλα τ’ άλλα. πρέπει νά επιστρέψω εις τό Κράτος, όλο τό ποσό, πράγμα που θά κόστιζε άρεκέτά, στόν φουκαρά που και έπειτα μάλιστα από τόσα και τόσα που έταράβηξε ή μάλλον π ο υ έ τ ρ α β η ξ α ε γ ώ, ως τώρα!

— Δεν μπορείς ν’ άντικατασταθίς;
— Μωρέ άλήθεια! Μιά ιδέα...

“Ακριβώς, εκείνην τήν στιγμή περνούσε ένας στρατιώτης. “Ενα ξανθό και ντροπαλο κοθώνι.

— Βωντρώ, τού φώναξεν ό Λά—Ουόρλωτ. Θέλεις νά πάρης καμμιά δεκαριά δραχμές;

— Και ρωτάς;... άλλα τι νά κάμω;
— Νά πάρης τή θέσι μου ως τά μεσάνυχτα.

Στήν άρχή ό Βωντρώ ξαφνίστηκε πού άκουσε τήν άντιπειθαρχική εκείνη πρότασι. Καλά ή πειθαρχία, άλλα και ή δέκα δραχμές...

— “Ελα, τού ειπεν εις τό τέλος. Βγάλε τό σάκκο σου και δός μου τό όλο σου και... κύταξε, προς παντός, νά μην άργήσης.

“Η είσοδος του Γκύ εις τήν αίθουσα έκανε έντύπωσι σε όλους. Είχεν άνακαλύψει μιά παλαιά και όρατα πασοπλία μέσα στην όποιαν φράχτηκε, σάν μεσαιωνικός, ίππότης και παρουσιάστηκε με τό κράνος έπι κεφαλής και τό δόρυ εις τά χέρια, κομπάζων σάν άρχαίος μονομάχος.

Και ηρόθρον άντιπροσώπευαν μεζέδες πλούσιοι εις τό μπουφέ και κρασιά φίνο, που άρεκέτα γενναία τά έντύμησε ό Γκύ. “Ετσι ήλθε στό κέρι και από τή σιδερένια πανοπλία, κινδύνευε τά από πορσελιάνη σκέυη του σπιτιού. “Η νοικοκυρά άρχισε ν’ άνησυχί, όταν κίτρινος, σάν τό θάνατο εισώρησε μισα στην αίθουσα ό Βωντρώ.

— Κατέβα γρήγορα, κάτω, Λά Ουόρλωτ. “Εφθασεν ό άξιωματικός τής έφόδου.. Νά πάρε τό όλο και τόν σάκκο σου.

Ζαλίστηκε για μιά στιγμή ό ύποκόμης. Τά άρθρα του στρατιωτικού Κώδικος άστραμαν με πύρινα γραμμάτια στό μάτια του, Στρατοδικείο, έγκυτάλειψις θέσεως... θάνατος και στρατιωτική καθαίρεισις...

“Αλλά όλα αυτά δεν βάσταξαν παραπάνω από τρία δευτερόλεπτα... Ξαναυρε τήν παληά του ψυχραιμία.

— Μά τήν πίστι μου, ειπε, δεν με μέλει τέσσερα! Θά κατεβώ όπως είμαι και θά βρω κάποια δικαιολογία.

Και ήταν καιρός. “Ο άξιωματικός τής έφόδου με τόν στρατιώτη που κρατούσε τό φανάρι, δεν ήταν παρά πενήντα βήματα μακριά από τή σκοπιά.

“Ο Γκύ ήλθε και στάθηκε θαρραλέως εις τή θέσι του, προέτεινε τό δόρυ του και με μιά φωνή βροντοδή, που τήν έπνευε λιγο τό κατεβασμένο κράνος του, ανέκραξε:

— “Αι!... τίς ει;
“Από τήν άπότομο αυτή ευφάνισι, ό στρατιώτης τά έχασε και άφησε νά τού πέση ό φανός, ό δέ άνδρείος λοχαγός Λαιπελέρ, γιατι έκείνος ήτο έκείνο τό βραδυ τής έφόδου, έστάθηκε κατάπληκτος και συγχνημένος...

“Εάν οι πρόγονοι του Λά—Ουόρλωτ, μπορούσαν ν’ άναστηθούν εκείνη τήν στιγμή και νά ξανάθουε στη γη, θά άποχωρούσαν ίκανοποιημένοι και περηφανοί άπ’ τόν άπόγονο τους, γιατι ό Γκύ, θαρρακισμένος με τή σιδερένια πανοπλία, με κατεβασμένο τό κράνος στό κεφάλι, και τό δόρυ εις προβολήν, ειχε πράγματι μιά στάσι μεγαλοπρεπή. Τό φεγγάρι φωτίζε τήν σκηνήν εκείνη.

“Η έκπληξις όμως όλη τή βραδιά, έπέρασε.
— Στοιχηματίζω ότι εισαι ου, δέ—λά—Ουόρλωτ;

Με τά πολλά ό Γκύ, σήκωσε τού κράνος του τό προσωπείο και ιπε :

— Ξερέτε, λοχαγέ μου, θά σάς πώ... “Επειδή έκανε λιγάκι κρύο!..

— Ναι, παιδί μου, έξακολουθήτε. Ξέρω ότι ή άναίθεια δεν σου λείπει, άλλα αυτή τή φορά πέρασε τά όρια. Κάμε μου τήν χάρι, νά πάς ν’ άφίσης αυτά τά σιδερικά εκεί όπου τά πήρες... καίεπειτα τά λέμε.

“Ο Γκύ πέρασε όλη τή βραδιά, τής φρουρήσεως μ’ άνησυχία, άλλα και ό λοχαγός έσπαζε τό κεφάλι του, πώς θά διατύπωνε τό ιστορικόν τής ποινής του Λά—Ουόρλωτ, γιατι ακόμα γελοΐσαν οι συνάδελφοι του, με τό περίφημο έκείνο «άνάρμοστο στάσι» τής πρώτης τιμωρίας.

Μπήκε στό φυλάκιο, έξυσε τό κεφάλι του και έγραψε «Διά διήμερου περιορισμού τόν όπλιτην Δελα-Ουόρλωτ, διότισκοπος ών, έφερεν άντικανονικήν στολήν».

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Πανηγυρικόν—Εικοσιτετρασέλιδον
Με έκλεκτήν ύλην και θαυμασίαις εικόνας

